

1 DE TAK

Het eiland lag precies op het punt waar de Koude Rivier afboog naar de Oude Rivier. Het was bedekt met een dikke vacht van bos. De witte toren stak ver boven de bomen uit, zelfs hier aan de overkant was hij te zien. Ardin zuchtte. Hij zou er best eens in willen klimmen. Wie weet kon hij dan het Schemerwoud zien liggen! Maar hoe kwam hij op het eiland? De boten op het strandje waren bijna allemaal kapot. En het was gevaarlijk, want in de Koude Rivier stond een sterke stroming.

Toch had hij er graag eens naartoe gewild, zeker op zo'n saaie dag als vandaag. Het was zaterdag en er was geen school. Hij had lang aan het tafelblad geschuurd en was daarna de werkplaats uit geglipt en de uiterwaarden in gerend, helemaal tot aan de oever.

Hij volgde de rivier met zijn ogen. Het water bleef maar bewegen. Kleine golfjes kabbelden naar links, blauw als inkt, met overal schitterende stippen. De andere kant op werden ze lichtgrijs.

Ardin wreef in zijn handen. Het stof zat op en onder zijn nagels. Die stomme tafel ook! Volgende week zou meneer Essensteen hem

al komen halen. En als oom Fos ziek bleef ... In zijn eentje zou Ardin die tafel nooit op tijd afkrijgen. Hij schopte tegen een steen. Vanmiddag nog een hele poos doorschuren, dus.

Verderop lagen afgewaaide takken. Ardin liep ernaartoe en pakte er een op. De tak was bedekt met opgedroogd slib, misschien omdat hij was meegenomen door de rivier. Hij gooide hem in de klotsende golven. Schoongespoeld door het water veranderde de tak van kleur. Hij dreef weg richting het eiland. Kon Ardin maar met de tak mee!

'Wij hebben niks te zoeken op het eiland,' zei oom Fos vaak. 'Sinds de grote overstroming woont er niemand meer. En de brug is weg.'

Ardin kende die brug alleen uit verhalen. De oude witte toren was het enige gebouw dat de overstroming had overleefd.

Hij pakte nog een tak. Die voelde anders aan: zwaarder, maar ook gladder. Hij bekeek hem beter: het was een mooie ronde hoofdtak met drie zijtakken en punten aan de uiteinden.

Ardin liep verder naar beneden. Hier waren de golven zo rustig en dichtbij dat je ze nauwelijks zag. Hij hield de tak in het water. Toen hij hem er weer uit haalde, was hij zwaarder en donkerder. Was dit eigenlijk wel een tak?

'Hé, Vlek! Wat doe je?'

Ardin klemde zijn vingers om de tak. Walter!

Walter stoof van achteren op hem af, trok met een snelle beweging zijn kraag naar beneden en wreef iets nats in zijn nek. Meteen begon het te prikken. Bah, een rozenbottel! Ardin probeerde het plakkerige vruchtvlies vol pitjes weg te vegen. Zijn hand prikte nu ook.

'Hoho, Vlek, zo smeer je het alleen maar uit!' grinnikte Walter. 'Ach, een vlekje meer of minder ...'

Ardin perste zijn lippen op elkaar. Hij haatte het als Walter hem

Vlek noemde. Hij probeerde zijn vingers af te vegen aan Walters arm. 'Je weet best hoe ik heet, man!'

Maar Walter was hem te snel af. 'Je vindt het leuk, hè? Hier, wil je er nog een?' Hij keek naar de tak. 'Wat heb je daar?'

'Niks.'

'Jawel, wat is het?' Walter pakte de tak beet.

'Laat los!'

'Niet zo boos, Vlekkie. Geef die tak maar aan je grote neef. Breek er maar een stuk af, als je hem terug wilt.' Hij grijnsde. 'Toe dan!'

Ardin trok uit alle macht aan de tak, maar hij brak niet.

'Nee, daar ben je te slap voor, dat dacht ik al.' Walter hield de tak met twee handen vast. 'Wacht maar, ik doe het voor.'

Maar Ardin rukte de tak uit Walters handen en vloog terug de uiterwaarden in.

'Idioot, je hebt me geschaafd!' gilde Walter. Hij kwam achter Ardin aan. Die rende aan één stuk door naar de dijk en klom naar boven.

Beneden bleef Walter staan. 'Ik krijg je nog wel!'

Ardin deed alsof hij het niet hoorde. Vandaag in ieder geval niet! Snel maakte hij dat hij wegkwam.

Nog nahijgend liep Ardin door het poortje de tuin in. Wat zou hij met de bijzondere tak doen? In de tuin, vlak bij het paadje naar de werkplaats, stond een grote hortensiastruik. Hij legde de tak er zo ver mogelijk onder en liep naar de achterdeur.

Voor het keukenraam stond tante Vera naar hem te kijken. 'Wat was er?' vroeg ze toen hij binnenkwam.

Ardin ging aan tafel zitten. 'Niks.'

Om het gekriebel in zijn nek te vergeten, pakte hij het bruine

medicijnflesje dat op tafel stond. Met samengeknepen lippen probeerde hij de lange naam van oom Fos' drankje te lezen.

Tante Vera tilde een pan van het fornuis en draaide zich om. 'Afblijven! Zeg, ik hoorde je neef schreeuwen. Maak hem toch niet steeds zo kwaad.'

'Walter maakte mij kwaad!'

Tante Vera zette de pan op tafel. 'Ardin, Walters vader is belangrijk voor ons. We hebben zo veel aan oom Ziman te danken!'

Ardin keek naar zijn bord. Daarom hoefde Walter hem nog geen Vlek te noemen!

's Avonds schuurde Ardin verder aan de tafel. Het moest beter dan goed, want het was de eerste opdracht voor de familie Essensteen. Voordat hij ziek werd, was oom Fos ermee in de wolken geweest. Oom Ziman had hem al een hele tijd geen werk bezorgd en er kwamen maar weinig opdrachten van anderen.

Ook al zou oom Fos het vast nog niet goed genoeg vinden, na een half uur hield Ardin op. Hij liep de tuin in en plensde bij de buitenkraan koud water in zijn nek. De jeuk verdween. Ardin keek over de haag. De andere huizen van het dorp lichtten op in de gloed van de avondzon. Ze waren wit, met hier en daar grauwe vlekken van de overstroming. Net zoals hun eigen huis, dat afgedwaald leek van de rest. Het stond helemaal op de dijk. Slechts één gebouw in het dorp was schoon en roze: de apotheek van oom Ziman. ZAMBERG stond er in grote goudkleurige letters boven de deur.

Ardin liep naar de hortensiastruik en pakte de tak die hij had gevonden bij de rivier. Nu hij was opgedroogd zag hij er anders uit dan vanmiddag. Lichter. Ardin draaide hem een beetje. Rondom de

tak zaten dunne ribbels, heel anders dan schors. Nergens was iets beschadigd. Walter was heel sterk, maar toch had hij de tak niet kunnen breken. Was dit dan wel een tak? Of iets anders, iets van een dier? Ardin hield zijn adem in. De helft van een gewei? Maar er leefden helemaal geen herten in de uiterwaarden. Hij had zelfs nog nooit een echt hert gezien. Hij kende alleen het donkere houten hertje waarmee hij soms mocht spelen toen hij klein was. Het enige voorwerp van zijn vader dat de overstroming had doorstaan. Van zijn moeder had hij niets meer.

Hij ging op zijn hurken zitten en bekeek het gewei nog eens goed. Het was ongeveer zo lang als zijn onderarm. Misschien was het van een jong hert geweest. Mannetjesherten verliezen hun gewei elk jaar. Het jaar daarop krijgen ze een nieuw en groter gewei. Dat zoiets vanzelf uit de kop van een dier groeit!

Ardin legde de geweitak weer zo diep mogelijk onder de hortensiastruik.